

Micke luonnehtii Folkhälsania varhaisemman lapsuutensa pelastajaksi. – Siellä tehtiin paljon töitä kanssani. Perheemme sai apua ja tietoa, ja Folkhälsan oli myös se taho, joka suostutteli Närpiön kunnan laittamaan minut tavalliseen kouluun, jossa olin yksi joukosta ensimmäisestä päivästä lähtien. Ja kotona oli kasapäin kuntovälineitä, mm. nojapuut kävelyharjoituksia varten, Micke kertoo.

Takaisin fysioterapian pariin Micken toi puolentoista vuosikymmenen tauon jälkeen ”onni onnettomuudessa”, kaatuminen, joka tapahtui sisäpyörätuolista ulkotouluiin siirtymisen yhteydessä. – Loukkasin olkapääni ja siihen määrättiin fysioterapiaa. Muutaman koukeron kautta löysin oikeat ihmiset, joiden kanssa fysioterapiasta tuli taas mielekästä.

Tärkeitä ihmisiä ovat matkan varrella olleet mm. fysioterapeutit **Kirsi Annala** ja **Elina Mäkilä**, jotka toivat Micken kuntoutukseen mukaan sittemmin erittäin tärkeäksi osoittautuneen lisäelementin, ratsastusterapian. – Kieltäydin ensin, koska olin varma, etten selviäisi kokeilusta hen-

gissä – enhän pystynyt silloin edes istumaan plintin reunalla ilman tukea.

Määrätietoisien ja uteliaan luonteensa mukaisesti Micke päätti kuitenkin ottaa haasteen vastaan. Yksi tarinan sankareista on laiska Ville-poni, jolla ensimmäinen kokeilu tehtiin. – Yhden piti vetää ja toisen työntää, että Ville yleensä viitsi ottaa askelia. Ei siis järin pelottava kokemus, ja pysyinkin selässä.

Tämän päivän tärkeitä, toistensa työtä tukevia yhteistyökumppaneita ovat fysioterapeutti **Milja Tuoriniemi** ja ratsastusterapeutti **Tiina Järvinen** ja **Kuva**-hevonen. Kaksi kertaa viikossa Micke käy Miljan vastaanotolla SPR Kuntoutuksessa kotikaupungissaan Turussa ja kerran viikossa ratsastusterapiassa Talli Hevonkeitaassa Askaisissa.

– Ensimmäiset vuodet Tiina istui takanani ja olin Kuvan selässä melkein kaksinkerroin. Hevosen liikkeen ja lämmön rentouttava vaikutus on kuitenkin valtava. Tänä päivänä ratsastan itsenäisesti ja koen, että hevonen antaa minulle jalat. Olen päässyt koluamaan metsiä – asia, joka jäi

Mikael ”Micke” Blomqvistin fysioterapia katkesi noin viideksitoista vuodeksi, kun 11-vuotias cp-vammainen poika ilmoitti äidilleen, ettei mene enää fysioterapiaan. Syynä oli turhautuminen silloisen fysioterapeutin asenteeseen. – Älkää tehkö niin kuin minä tein. Tänä päivänä on mahdollista etsiä uusia kokemuksia ja sellaisia fysioterapeutteja, joiden kanssa yhteistyö toimii ja syntyy tuloksia, Micke sanoo.

Micke löysi fysioterapian uudelleen

minulta pienenä poikana tekemättä, Micke kertoo.

Fysioterapian ohelle on tullut myös puheterapia, johon Micken on kannustanut avovaimo **Arja**. – Olen jostakin syystä puhunut Arjalle ensinäkemästä asti suulla, vaikka muiden kanssa olen käyttänyt etupäässä elekieltä ja kommunikaattoria. Puheterapeutti **Anneli Laine** suostui onneksi ottamaan aikuisenkin asiakkaan ja olen hyötynyt puheterapiasta paljon. Se on vaikuttanut myös syömiseen, sillä minulla on monien CP-vammaisien tavoin nielemisvaikeuksia. Kuolan hallintakin on nyt parempaa. Monilta cp-vammaisilta puuttuu automaattinen nielemisreflexi, sen takia me kuo-laamme, Micke toteaa.

Omien kokemustensa perusteella Micke toivoo, että jokainen kuntoutusta tarvitseva lapsi ja nuori löytäisi oikeat ihmiset ja saisi tarvitsemaansa tukea niin, että väistämättä eteen tulevat takapakit selvitetään.

Miksi fysioterapia sitten on tärkeää? – Parempi vartalonhallinta helpottaa melkein kaikkia päivittäisiä askareita oli kyse sitten siirtymisestä sängystä tuoliin tai pienestä horjahduksesta, jonka pystyn hallitsemaan ja korjamaan.

– Jos fysioterapiakerta jää väliin, minusta tulee rautakanki ja pienistäkin asioista tulee vaikeita. Esimerkkinä vaikka cd-levyn laittaminen tietokoneeseen: jos rannetta ei ole venytetty, levyt pakkaavat putoamaan lattialle puhumatta-kaan monesta muusta hankaloituvasta asiasta.

Mikä tärkeää lapsen ja nuoren fysioterapiassa?

Itse 11-vuotiaana pitkäksi aikaa kuntoutuksen ulkopuolelle jätetty Micke Blomqvist toteaa, ettei lapsen ja nuoren motivoiminen jatkuvaan fysioterapiaan ole helppo

asia. Oman fysioterapiahistoriansa perusteella hän korostaa seuraavia asioita:

- Vammaisilta lapsilta pitää, niin pitkälle kuin mahdollista, vaatia samoja asioita kuin muiltakin lapsilta, sillä lapsen pitää, oli hän vammainen tai ei, löytää rajojaan ja ylittää niitä kasvaakseen ja uutta oppiakseen.

- Lapselle tulee selittää asioita tavalla, jota hän ymmärtää: mitä tehdään ja miksi.

- Erityisen tärkeää on kertoa siitä, millaista edistymistä on tapahtunut, sillä lapsi ei välttämättä osaa yhdistää asioita. Kertominen on tärkeää vielä vanhempanakin.

- Ongelmatilanteissa auttaa rohkaisu, ei ylisuojelu. Vammaisen lapsen vanhemmat voivat tehdä ylisuojelemalla karhunpalveluksen lapselleen. Ulkopuolisten on vaikea lähestyä tällaista lasta, koska vanhemmat pyrkivät katkaistamaan suoran kontaktin.

- Fysioterapeutin ammattitaitoa on osata kanavoida lapsen mielenkiinto, innostaa ja motivoida, vedota nuoren ihmisen unelmiin ja takapakkivaiheessa auttaa näkemään valoa tunnelin päässä.

- Micke on aina valmis kokeilemaan uutta ja lähtee mukaan joskus hულიhinkin ideoihini. Huumori tekee yhteistyötä hauskaa, fysioterapeutti Milja Tuoriniemi sanoo. ●

